

τίποτ' άλλο!... Και τώρα, καλή έπιτυχία...

Κι' ο διευθυντής βγήκε πάλι από τὸ καμαρίνι.
Ὁ Νικολάϊ ἀπόμεινε μονάχος, μέσα στὸ ζοφερό σκοτάδι. Προχώρησε στὰ σκοτεινά, πέρασε ἀπὸ τὴν διάδρομο καὶ στάθηκε σὲ λίγο, μέσα στὴ νεκρὴ οἰαπή. Ποῦ βρισκόταν; Τὰ μάτια του οἰα-οἰα ἀρχισαν νὰ ξεκαθαρίζουν μέσα σ' ἐκεῖνο τὸν ζόφο. Βρισκόταν σ' ἕνα ὕπνοιο. Δίπλα του ἦσαν δύο ἀνοιχτά φέρετρα μὲ δυὸ φριχτοὺς πεθαμένους. Τὰ μάτια τους ἦσαν κερραμένα πάνω του μ' ἕνα παράξενο βλέμμα. Ὁ Νικολάϊ ἀνατριχίσε κι' ἔκανε νὰ κυτάξει ἄλλο. Μὰ δὲν μπορούσε νὰ ξεκολλήσει τὴ ματιά του ἀπὸ τὰ δυὸ ἐκεῖνα πτώματα ποὺ ἄρχισαν τώρα νὰ κουνιούνται.

—Εἶνε κερνένια! Ἀνοήσιες! ἔκανε ὁ Νικολάϊ.

Μὰ τρώσαζε κι' ἀπὸ τὴν ἴδια τὴ φωνή του.

Κύτταζε τότε τὸ ρολοῖ. Ἦταν δώδεκα καὶ πέντε... Δεξιά του ἦταν ἕνα κόκκινο φωτάκι. Ἦταν τὸ κουδούνι τοῦ κινδύνου. Ὁ Νικολάϊ πήρε θάρρος καὶ θέλησε ν' ἀνάψει ἕνα τσιγάρο. Μὰ δὲν ὄρθηκε ποθενὰ τὰ τσιγάρα. Φαίνεται ὅτι τοῦ τὰ εἶχε πάρει ὁ διευθυντής.

—Ὡς τὴ μια, μπορῶ νὰ κοιμηθῶ, συλλογιόσθηκε. Ὑστερα θ' ἀνοίξω τὸ γράμμα καὶ θὰ δῶ τί λέει...

Μὰ μόλις ἔκανε ἕνα θῆμα, εἶδε νὰ σηκώνεται ἀπὸ τὸ φέρετρο ὁ ἕνας πεθαμένος καὶ νὰ τοῦ δείχνει μὲ τὸ σκελετωδὲς χέρι του τὴ γωνία τοῦ ὑπογείου. Ὁ Νικολάϊ ἀρχισε νὰ τρέμη ἀπὸ τὸ φόβο του.

—Εἶνε κερνένιος αὐτὸς ὁ πεθαμένος! ψιθύρισε. Εἶμαι ἀνόητος!

Τὶ ἔχω νὰ φοβηθῶ ἀπὸ κερνένιος κοῦκλας;...

Μὰ δίχως νὰ τὸ θέλῃ, τράβηξε ὡς τὴ γωνία ποὺ τοῦ εἰδείνε ὁ πεθαμένος κι' ἐκεῖ εἶδε ν' ἀνοίγει οἰα-οἰα μὴ καταπακτή. Ὁ Νικολάϊ κατέθηκε τότε μερικά σκαλοπάτια καὶ βρέθηκε σὲ μιὰ κἀμαρη βασανιστηρίων. Τὴν ἴδια στιγμή ἀκουσε ἕνα ἀπαίσιο βογγητὸ κι' εἶδε μπροστά του ἕναν κρεμασμένο! Μὲ μιὰ ἀπότομη κίνησι σκέπασε τὰ μάτια μὲ τὰ χέρια του καὶ γύρισε ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά. Ὅταν ἀνοίξε πάλι τὰ μάτια του, βρέθηκε μπροστὰ στὸν διευθυντὴ τοῦ μουσείου, ποὺ κρατοῦσε μέσα στὸ δεξὶ χέρι του τὴν καρδιά του!...

Ὁ Νικολάϊ, μ' ἕνα οὐρλιασμα τρελλοῦ, ἔκανε ἕνα ξαφνικὸ πῆδημα καὶ βρέθηκε στὴν διπλανή αἴθουσα. Ἐκεῖ μέσα τότε τὸν περικύκλωσαν ἀμέσως λιοντάρια μὲ ὀρθωμένη τὴ γαῖτη, λεπροὶ φακίρηδες, γυμνὲς μπαγιαντέρες, κολύμπες ποὺ κρατοῦσαν στὰ χέρια τὸ κοιμημένο κεφάλι τους, δολοφόνοι μ' ἕνα ἀστραφερό μαχαίρι στὰ δόντια καὶ μαῦρα δέντρα ἀπ' τὰ ὁποῖα κρεμόντουσαν νεκροκεφαλὲς ποὺ φωσφορίζαν.

Ὁ Νικολάϊ ἔνοιωσε νὰ τὸν μουδιάξῃ ἕνα θανατερό κρῶ. Τὶ ὦρα ἦταν; Κύτταζε τὸ ρολοῖ μὲ ἀγανάκη: ἦταν μία! Ὁ Νικολάϊ κῆθησε στεναίνοντας πάνω σ' ἕνα φέρετρο κι' ἀνοίξε τὸ γράμμα: «Στὴ μὴ αἰα καὶ δέκα, ἔγραφε, ν ἀ κ ο υ ρ ν τ ῖ ο ς τ ο ρ ο λ ο ῖ τ ο ῦ β ρ ῖ σ κ ο κ λ α ς μ ἔ σ α σ τ ὸ κ ρ α ν ῖ ο τ ο ῦ κ ρ ε μ α σ μ ἔ ν ο υ.»

Ὁ ζωγράφος ἔσφιξε τὰ δόντια του καὶ μὲ μιὰ ὑπεράνθρωπη προσπάθεια ἀνέβηκε σὲ μιὰ μικρὴ σκάλα καὶ κούρτισε τὸ ρολοῖ τοῦ κρεμασμένου. Τὴ στιγμή ποὺ ἔβαζε τὸ κλειδί, ἕνα ἀπαίσιο βογγητὸ βγήκε ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ πτώματος. Ὁ Νικολάϊ τὰ ἔχασε γιὰ μιὰ στιγμή. «Εἶπετα, ξεσπώντας σ' ἕνα γέλιο τρελλοῦ, κούρτισε τὸ ρολοῖ καὶ κατέθηκε ἀπὸ τὴ σκάλα.

Τὸ γράμμα ἔλεγε ἀκόμη: «Στὶς δύο καὶ τριανταπέντε ἀνεβήτε τὴ σκάλα ποὺ βρίσκεται κρυφὰ στὸ φωτεῖνὸ φέρετρο»

Ὁ Νικολάϊ κάθησε κάτω ἀπὸ τὸν κρεμασμένο καὶ περίμενε. Μπροστὰ στὰ μάτια του προσπαθοῦσε τώρα νὰ ἔχη τὴν μορφὴ τῆς Λουλουῦ μὲ τὰ ξανθὰ μαλλιά καὶ τὰ γαλανὰ μάτια. Ὑστερὰ τὸ λίγο, ἀκουσε ὑπόφωνες θρονές. «Ἀρχίζει πάλι ἡ μπόρα...» συλλογιόσθηκε. Περίμενε ἀκόμη ἕνα τέταρτο κι' ἔπειτα ἀρχισε ν' ἀνεβαίνει τὴ σκάλα ποὺ βρισκόταν δίπλα σ' ἕνα φέρετρο ποὺ φωσφορίζει. Αὐτὴ ἡ σκάλα ἦταν ἀτέλειωτη! Ὁ Νικολάϊ ἀνέβαινε μέσα στὸ σκοτάδι, μὲ τὴν ἀγωνία στὴν καρδιά. Τέλος ἔφτασε σὲ μιὰ στενὴ κἀμαρα. Ἐκεῖνὴ τὴ στιγμή ἔπεσε ἕνας κερραυνοῦς. Κι' ἡ ὀποία ἔπεσε πάνω στὸ Παρίσι. Εἶχε διαβῆσαι τὸ γράμμα, δὲν κοντὰ στὸ παράδοξο αὐτῆς τῆς κἀμαρας θὰ εὗρισκε ἕνα σημεῖωμα. Στὴ λάμψι μιὰς ἀστραπῆς τὸ βῆκε:

«Ὡς τώρα στήθηκε θαρραλέος, ἔγραφε τὸ σημεῖωμα. Πρόσεχε τώρα νὰ μὴ ἀγγίξεις τὴν κερνένια κοῦκλα, γιὰτὶ ὅλος σου ὁ κόπος θὰ πά γαμένιος... Ἡ κερνένια κοῦκλα βρισκείται στὸ διπλανὸ δωμάτιο.»

Ὁ Νικολάϊ μπῆκε στὴ διπλανὴ κἀμαρη καὶ βρέθηκε μπροστὰ σὲ

μιὰ ὑπέροχη κερνένια κοῦκλα, ξεπλωμένηπάνω σ' ἕνα νιθιάνο: «Μόνον ἡ Λουλουῦ εἶνε τόσο ὄμορφη» ψιθύρισε ὁ Νικολάϊ. Καὶ πήγε πιὸ κοντὰ. Μιὰ ἀστραπή φωτῖσε πάλι τὴν κἀμαρα: «Θεέ μου! Εἶνε ἡ Λουλουῦ!» οὐρλιάσε ὁ Νικολάϊ κι' ἔκανε ν' ἀγγίξῃ τὴν κερνένια κοῦκλα. Μὰ τὴν ἴδια στιγμή ὀπισθοχώρησε. Θὰ ἔκανε τίς 50.000 φράγκα; Εἶνε μὴ ἀταπιάτ! Πῶς μπορούσε νὰ ἦταν ἡ Λουλουῦ. Ἡ Λουλουῦ τώρα θὰ κοιμόταν στὸ ἀτελιέ του... Μὰ, ἂν ἦταν ἡ Λουλουῦ; Ὁ Νικολάϊ τράβηξε ἀπότομα τὸ πέπλο ποὺ σκέπαζε τὴν κερνένια κοῦκλα κι' ἦταν ἔτοιμος νὰ τὴν πάρῃ στὴν ἀγκαλιά του, ὅταν ἀξάφανα, μέσα στὸ σκοτάδι, χτύπησαν θαραεῖα τρεῖς φορές τὰ ρολοῖα τοῦ μουσείου. «Εἶπετα, ἕνας τρομακτικὸς κερραυνοῦς τράνταξε ὅλο ἐκεῖνο τὸ παρλόπι...»

Ὁ ζωγράφος σωριάσθηκε καταγῆς, ζαλισμένος, κι' ὅταν σηκώθηκε πάλι, ἔνοιωσε ὅτι κάτι καίγοταν. Ἐτρέξε γρήγορα στὴν πόρτα καὶ τὴν ἀνοίξε: ἡ σκάλα ἦταν γεμάτη ἀπὸ καπνούς. Ὅσο σπῖτι εἶχε ἀρπάξει φωτιά! Τὸ κέρινο μουσεῖο καίγοταν! «Ὁ κερραυνοῦς...» συλλογιόσθηκε ὁ Νικολάϊ. Κι' ἔπειτα, μ' ἕνα πῆδημα βρέθηκε κοντὰ στὴν κερνένια κοῦκλα καὶ τὴν ἄρπαξε στὴν ἀγκαλιά του. Ἦταν μιὰ ζωντανὴ γυναῖκα: ἡ Λουλουῦ! Φαίνεται σάν ναρκωμένη καὶ δὲν καταλάβαινε τί τῆς ἔλεγε ὁ Νικολάϊ...

Ἡ φλόγες τώρα εἶχαν τυλιξεί τὴ σκάλα. Ὁ Νικολάϊ ἀνοίξε τὴν πόρτα τοῦ θάβου, πέρασε σάν ἀστραπή ἕναν ἀτελειωτὸ διάδρομο, κρατώντας τὴν ἀναίσθητη Λουλουῦ στὴν ἀγκαλιά του κι' ἔφτασε στὴν ἐξοδο τοῦ κέρρινο μουσεῖο.

Ἐκεῖ πέρα βρέθηκε μπροστὰ στὸ διευθυντή.

—Τελείωσε! τοῦ φώναξε ὀλόχαρος. Δῶσε μου τώρα τὸ κοριτὸ καὶ πήγαινε νὰ βρῆς τὸν Ἀμερικάνο. Σὲ περιμένει στὸ γραφεῖο μου, δεξιά, στὸ θάβου.

Ὁ Νικολάϊ, σάν τρελλός, ἔτρεξε νὰ συναντήσει τὸν Ἀμερικάνο. Ἐκείνος τὸν ὑποδέχθηκε μ' ἕνα παράξενο γέλιο καὶ τοῦ ἔσφιξε τὸ χέρι.

—Ἐχετε θάρρος, Νικολάϊ Γιεθσκί! τοῦ εἶπε. Δὲν φοβηθήκατε οὐτε τὴν ψεύτικη φωτιά! Ὅριστε τίς πενήντα χιλιάδες φράγκα. Εἶνε τὸ θραβεῖο σας.

Ἐπειτα τοῦ γύρισε τίς πλάτες καὶ βῆκε ἀπὸ τὸ γραφεῖο.

Ὁ Νικολάϊ κατάλαβε τώρα ὅτι θὰ τρελλανόταν. Μὰ ἦταν ἔξυπνος ἢ μήπως ὀνειρευόταν; Ἐκεῖνὴ τὴ στιγμή μπῆκε ὁ διευθυντὴς μὲ τὴν «κερνένια κοῦκλα». Ἦταν ἡ Λουλουῦ!

—Ποῖς περίμενε μιὰ τέτοια σύμπτωση! ψιθύρισε. Τὸ προῖ, μοῦ ἔσπασε ἡ κερνένια κοῦκλα ποὺ εἶχα σ' ἐκεῖνο τὸ δωμάτιο καὶ τὴν ἀντικατέστησα μὲ τὴν δεσποινίδα Λουλουῦ, μὲ τὴν συμφωνία νὰ τῆς δώσω ἑκατὸ φράγκα. Σήμερα τελείωσε ὁ δῶσω ἑκατὸ φράγκα καὶ δὲν πρόφταναν νὰ φτιάξω μιὰ ἄλλη κερνένια κοῦκλα...

—Ἀλήθεια, Νικολάϊ! ἔκανε ἡ Λουλουῦ. Σοῦ εἶπα φέμματα ὅτι θὰ χόρευα στὸ «Μουλὲν Ρούζ». Ἐδῶ πέρα θὰ κερδίσατε ἑκατὸ φράγκα... Εἴγαμε τὸση ἀνάγκη ἀπὸ λεφτά!...

—Μὰ τώρα δὲν ἔχουμε πειὰ! φώναξε ὁ Νικολάϊ, ὀλόχαρος καὶ τὴν ἔσφιξε ἐπὶ τὴν ἀγκαλιά του.

Ἀρχισε νὰ ζημωρῶν. Ἡ μόρα εἶχε πάψει. Κι' ὅλη αὐτὴ ἡ περιπέτεια ἔξαχάσθηκε σάν ἕνα ἐριαιλικὸ δεινρο, μιὰ λῦτχα καταιγίδος...

ΓΙΟΣΕΦ Ρ. ΧΑΡΡΕΡ

ΟΤΑΝ ΟΙ ΛΑΟΙ ΕΙΝΕ ΒΑΡΒΑΡΟΙ

ΤΟ ΠΑΘΗΜΑ ΤΟΥ ΠΟΔΗΛΑΤΙΣΤΟΥ

Ἐνας εὐπορος Οὐγγρος ἐκ Βουδαπέστης, θέλησε προῦτων νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν Μικρὰ Ἀσία ἐπὶ ποδηλάτου. Ἄλλ' ἡ πορεία του διεκόπη ἀποτόμως σὲ μιὰ κομιόπολι, κοντὰ στὴ Φιλιππούπολι. Διεδόθη δηλαδὴ στὴν κομιόπολι, μόλις τὸν εἶδαν, ὅτι ἕνας μάγος, καθήμενος πάνω σὲ μιὰ διαβολικὴ μηχανή, μπῆκε στὸ χωριό. Μόλις ἔγινε γνωστὸ αὐτό, οἱ χωρικοὶ ἔσπευσαν στὸ ξενοδοχεῖο τοῦ Οὐγγρου, πήρασαν τὸ ποδηλάτου, τὸ ἔβωσαν σ' ἕνα παπῶ νὰ τὸ... ἔορκισαν καὶ κατόπιν τὸ ἔσπασαν. Ἐταὶ ὁ δούτογος Οὐγγρος ἀναγκάστηκε νὰ γυρίσῃ πεζὸς στὸν πλησιέστερο σιδηροδρομικὸ σταθμὸ καὶ νὰ ἐπανακαταστή τὴν πατρίδα του διὰ Κωνσταντινουπόλεως — Βουκουρεστίου ἁπρακτος.

ΠΡΟΣΟΧΗ !..

ΜΟΝΟΝ τὸ «Μπουκέτο» ἀγοράζει εἰς ἀπολύτως ἰκανοποιητικὰς τιμὰς παντοῦς εἶδους παλαιὰ βιβλία καὶ βιβλιοθηκῶν ὀλοκλήρου, φυλλάδια διάφορα, ἀκόμη δὲ καὶ σκόρπια φύλλα παλαιῶν ἐφημερίδων καὶ περιοδικῶν. Ἡμερολόγια, Καζακίαις, μονόφυλλα, φωτογραφίας ἱστορικῶν προσώπων καὶ εἰκόνας διαφόρους. Ἀπευθύνθητε ἢ γράψατε : Περιοδικὸν «Μπουκέτο», Λέκα 7, Ἀθήνας.